

פז א מ"ג פ"ט פ"ט מהלכות
תרומה הלכה ז:
יז ב שם הלכה ז:

ליקוטי רש"י

הרי זה גיטין. כהן נכח
ישראל. [בבבא טו:]
אסורה לאכול. כהן
ישראל הנשואה לכהן
שאיננה נשואה לכהן
מדי לכל שעתה חיישין
עכשיו ימות אלמא חיישין
למיתה [גיטין כה:].
הדוקה יין מביין
הביתיים. בערב שבת בין
השמשות וקדש עליו
במוספתא וקדש עליו
היום ואין לו מה לשמות
בשבת ואין לו פנאי
להפריש [ב"ק טו:]. קודם
שגורו על יום כדמפרש
בשמיטה חולין, וסמך
כוחים לא מפרשי תרומה
ואין לה כלום להפריש
למזון תרומה ומעשר
[עירובין לו:]. עד שלא
נאסר יינם וכגון שהיה
בדין או בע"ש בין
השמשות ואינו יכול להפריש
לאלתר [בבבא כב:].
לאשמועינן דכוחים
חשודין על התרומה ואין
כעמי הארץ שהלוקח מהן
א"ל להפריש תרומה
גדולה כדמקום (טו"ט) דף
(מת). לפי שגלה יומן כהן
גדול בכל גבול ישראל
וראה שאין מפרשין אלא
תרומה גדולה כגלה אלמא
אתרומה בלגל חשידי
ואשמועינן הכא דכוחים
חשידי אתרומה דקדמי
שני לוגין שאני עמיד
להפריש כ"ו ומשנה זו
קודם תקנה דגורו על יום
נשנית [חולין יד:]. קודם
גזירה ואין לו כלי להפריש
תרומות ומעשרות כהן
והוא נרץ לשחות וכוחים
גירי אמר חשידי להו וקאן
ארץ ישראל נפקע
מקדושתא על ידיה והן
חשודין על המעשרות ועל
התרומה ולא כעמי הארץ
שרובן מעשרין וכולן
מפרשין תרומה אצל
סמי חשודין על הכל
והלוקח מהן נרץ לעשר
ודאי [גיטין כה:]. שני
דוגין. ממאן [ב"ק שם].
שני לוגין שאני עמיד
להפריש הרי הן תרומה
גדולה ואח"כ ממנה
שנשאיר ממאה מותר
מפרש עשר למעשר
ראשון ושמיניו משערי
מדות ומפרש מהן חשעה
למעשר שני [בבבא טו:].
ביחא. מילא מעשר שני
לחולין על מנת שיש לו
צבית דמה שיש לו פנאי
לחקן יתקן דהא צאמריה
בעלמא סגי [ב"ק שם].
מעשר שני על המעשר
דמה שיש צדו לחקן יתקן
ושותה מן המעשרות
וכשיהיו לו כלים יפריש צם
התרומה ומעשר דמחייבין
אצרייה ולומר זה היה
התרומה והוא שמה חולין
[יומא נז: ובבבא בעירובין
לו:]. שיעור זה של מעשר
שני מיתל שיכול לחללו
ושותה והשאר חולין
וישנה מנתו לאלתר אלא
שיזכר שיתור כגלי שיעור
התרומה והמעשרות
דקסבר יש צריה [בבבא
טו:]. המעשר שני הואיל
יכול לחקן צאמריה
בעלמא ולומר הרי הוא
מחולל על מעשר שיש לו
בחון צבית לא חשודו
כחמיים לשמותו ולסמוך
על הצריה אצל בתרומה
ואת מעשרות סמיינן
אצרייה ולאתר הלשנה
כשפירש אמרינן הוצרך
הדינ שזו היא התרומה
והיא לא שמה אלא חולין
[חולין שם].

כג: הישן תחת המטה פרק שני סוכה

דתניא הלוקח יין מביין הכותים. צרייתה היא למתני זה פלוגתא דתנאי ומשנה אחרת היא במסכת דמאי פרק שביעי [מ"ד] וסתמא כר"מ וצמטארי יינו של כותי איירי או קודם שגזרו על יין כדליתא פ"ק דחולין (דף זא.ו) והע"ג דר' יוסי ורבי שמעון דהכא שמעינן להו צמטארי פרק רבי שמעאל (דף קט:). לכוחים גרי אריות הן מ"מ אפשר דכשגזרו על יין של נכרים לא גזרו על של כותים כיון דפרושים מע"ז יוחר משאר נכרים ומחזיקים בתורה שבתא אע"פ שגזרו על פתח^ט כמו כן למ"ד גרי אמת גזרו על פתח ולא גזרו על יין עד שגזר רבי מאיר בפרק קמחא דחולין^י: **שני** לוגין שאני עתיד להפריש. צע"ש בין השמשות איירי דקדמי במוספתא^{יא} הלוקח יין מצד הכותים צע"ש ושכח להפריש ולא שכח עד שקדש היום דאם כן אפילו לקרות לו שם אסור כדמוכח בכמה דוכתי דאין תקנה לטעול בשבת אלא צאיסור דאמרינן פרק כירה (שם דף קמג.ו) טעול מוכן הוא אצל שבת שאם עזר ותיקנו מתוקן וצפ' מי שהחשיך (שם דף קמז:). היתה צהמתו טעונה טעול ועששית אסור לפורקה ולא מסתבר למימר דכל הני ר' י' יהודה ורבי יוסי ור' שמעון דאסרי ועוד דאמרינן פרק שני דצילה (דף קס.ו): המעשר בשבת צפוי לא יאכל צמטארי לא יאכל שרי למיכל צהנאי שאני עמיד להפריש לא היה ראוי לקנוסו אפילו עזר ותיקן ולא מיירי נמי צעוד יום אלא שאין שהות ציז כדי להפריש דאם כן נימא מעשר שני צפוי או צרומו ויחללו וישתה כמו גבי דמאי^ט אלא שכח עד בין השמשות איירי דאסור להפריש דמתן פרק צמה מדליקין (שם דף קמז.ג). ספק חשיכה אין מעשרין את הודאי ופירות כותי ודאי דאף על גב דאמרינן פרק שלשה שאכלו ליה כפשיה ומשום גוזל את הכהן ואת הלוי נמי לא חיישי דהוה ליה ממון שאין לו תוצעין ועוד משום דלא הוצרך חלקם ועוד כדדרשינן פרק השוכר את הפועלים (ב"מ דף קמז.ב): עשר מעשר ואכלת ולא מוכר ולקרות שם כי האי גוונא דאומר שאני עמיד להפריש מותר דכולי האי לא גזר בין השמשות אפי' צודאי וכי האי גוונא דתני הכא קתני צמטארי פרק ז' [מ"ה] גבי תאנים של טעול אצל זה דמאי לא תני הני^ט דהכא וצטל דאי תני תרומה גדולה מה שאין כן צמטארי דלא נחשדו עמי הארץ על תרומה גדולה^י והא דלא תני הכא למחר ולא גבי^{יא} דמאי פרק ז' וגבי מומן חזרו (שם מ"ה) וקתני^{יב} התם שאני עמיד להפריש למחר משום דצמטארי אין מפרשין אלא מה שאוכל והוא הדין נמי גבי מי שיש לו תאנים של טעול שיכול להפריש מה שאוכל בשבת אלא לפי שירצה לתקן את המותר הכל צבת אמת לא קתני למחר דלאורך חול אסור להפריש וצהדיא אמרינן צירושלמי פ"ז דמאי^{יג} רבי ינאי הוה ליה תנאי^{יד} ודאי שאל רבי חייה רצו מהו מתקנא בשבתא א"ל למען תלמד ליראה את ה' אלהיך כל הימים אפילו בשבת פירוש תנאי^{טו} ודאי שהיה לו טעול ודאי שהתנה עליו מערב שבת מה שאני עמיד להפריש יהא מעשר אלמא צהדיא דשרי וקצת תימיה צעודא דהאשה רצה (יבמות דף קמג.ג) דרבי ינאי גופיה מעשר מפירה דצייתהיאלא מן המוקף וקרא שם והפריש^{טז} צצבת מן המוקף כעודא דירושלמי ושמה ההוא הוה צרישא ואכתבי לא ידע אי שרי אי נמי היה נרץ לכולה כמתא דפירי ועוד דאין מתנה על ודאי שצד חזירו כדליתא צירושלמי דמאי^{יז} דאמר מה בין דמאי לוואי דמאי אדם מתנה על דבר שאינו צרישו ודאי אינו מתנה אלא על דבר שצרישו והא דאין קורא שם הכא לתרומה מעשר ולא גבי תאנים טעול ואלו גבי מומן וצהדיא דמאי אשכחן שהוא קורא שם לתרומה מעשר משום דגבי דמאי דמעשרין והן שלו מתקן המעשר כדי לאכול אצל כהן שהוא ודאי נרץ ליתן^{יח} ללוי (ב) ולהכי לא קתני הכא מעשר צפוי או צרומו אף דאמרינן גבי דמאי משום דקציעות מקום כהפרשה ותנן פרק צמה מדליקין (שם דף קמז.ג) ספק חשיכה אין מעשרין את הודאי אצל מעשרין את הדמאי ומתניתין צה"ש ולהכי נמי לא קתני הכא ומחלל על המעשר דקתני גבי דמאי אלא קתני ומחלל ושומה ותינו מתחיל ושומה דאי מחלל על המעשר ושומה ליתני מחלל על המעשר כדקתני בצולוהו ועוד כהן דאמר שאני עמיד להפריש סתם ולא קצע לו מקום צפוי או צרומו אין יכול לחללו כדתניא במוספתא דמעשר שני^{יט} מעשר שני שצחפך זה מחולל על איסר זה ולא קצע לו מקום צפוי או צרומו רבי שמעון אומר קרא שם וחכמים אומרים עד שיאמר לנפיו או לרומו ומייתי התם עובדא דרשב"ג ור' יוסי ור' יהודה שנכנסו אצל צעל הצית לכויז והיה מעשר צה הענין אמרו לו השכרת המעשר ואיצדת הנפשות ורבי שמעון נמי דאמר קרא שם לא אמר אלא דוקא כשאומר צחוכן דהיינו נמי פלוגתיהו דר"ש ורצנן צמטארי תרומות (פ"ג מ"ה) האומר תרומת כרי זה צחוכן ותרומת מעשר צחוכן ר"ש אומר קרא שם ומפרש פרק צמטארי דרשב"ג (עירובין דף לו:ז) דדוקא כשאומר צחוכן דמשמע צאמנעיתו דקצע לו מקום אלא צירושלמי עלה דהיה תרומות פרק שני^כ משמע דצחוכן לאו דוקא ושם פירשתי^{כא} ועוד על כרחיך נרץ להפריש דהא קאמר שאני עמיד להפריש ואם היה שותה צלא הפרשה נמצא שותה טעלים למפרע כמו צאם יצקע הנווד דשאני עמיד להפריש אכולוהו קאי כדמוכח במוספתא^{כב} דקתני עשרה הצאים אחריהם תשעה הצאים אחריהם וצצבת אין מפרשין כדפרישית: **עשרה** מעשר ראשון תשעה מעשר שני. לאו דוקא דכבר הפריש מן המאה שני לוגין לתרומה גדולה ונמצא חסר מהנך עשרה ותשעה מעשר של שני לוגין דהיינו תומש הלוג וכן גבי תאנים דמסכת דמאי (פ"ג מ"ה) ומיניהו יתכן שהפריש שנים ממאה ושנים דהא זמנין דמפרש נמי אחד מששים כדתנן במסכת תרומות פרק רביעי [מ"ד] תורם כדעת צעל הצית (ב) אחד מששים פחת עשרה או הוסיף עשרה תרומתו תרומה כדאמרינן בצמטארי פרק אלמנה (דף ק.ק) דליתא תורם צעין רעה ויש מפרשים משום דכותים שמא הפרישו תרומה גדולה והשאר לא הפרישו ולכן אין מתמעט שיעור המעשר ולא יתכן לומר כן צחמנים של טעול דמסכת דמאי פרק שביעי^{כג} ועוד יש מפרשים משום דחטה אחת פוטרת את הכרי^{כד} אינה מתמעטת את המעשר אפי' כשמצרה בתרומה וגם זה לא יתכן כלל: **דברי** ר"ג. משמע הכא דר"מ אית ליה צריה דלמאן דלית ליה צריה אסור כדמוכח שמעתינן צמנה דוכתי ותימיה דצפרק יש צכור (צבורות דף קמז.ג) משמע דמספקא ליה לרבי מאיר אם יש צריה אם לא גבי פלוגתא דר"מ ורבי יהודה דאם לא נתנו עד שחלקו ומפרש צמנה דקצירה ליה כרצ אחי דאמר האמין שחלקו מחנה יורשין ומחנה לקוחות וטעמא משום דמספקא ליה כדמוכח פ"ק דצמטארי קמחא (דף קט.ב) וי"ל דשאני הכא שמצרך דצריו כשאומר שאני עמיד להפריש וכן נרץ לומר משום רבי יהודה דמוקי ליה התם רצה כרצ אחי וצריש כל הגט (גיטין דף קמז.ב) קאמר רצה גופיה דבין רבי יהודה ורבי שמעון אית להו צריה וטעמיהו הכא משום צקיעת הנווד וכן נרץ לומר נמי דלא תיקשה לדשמואל אדשמואל צסוף צילה (דף לו:ז) גבי שנים שלקחו חצית וצהמה צצותפות דקאמר שמואל אף חצית אסור משום דאין צריה וצפ' מי שחאחו (גיטין דף עה:ו) אמרינן אמתין שמואל צגיטא דשכיז מרע אם ימות יהא גט ואם לא ימות לא יהא גט ולכי מיית הוי גיטא אלמא יש צריה דכי האי גוונא דייקינן פרק כל הגט (שם דף קמז.ב) צרישא אמילתייה דר' יהודה דמה היא צחוכן הימים והטעם פי' שם צקונט' משום דאין זה תנאי כשאמר תנאים דעלמא שאדם מתנה צגט שצידו לקיימם ודעוהו לקיימם כשמתנה עליהם ולכשנתקיים התנאי הוי גט למפרע צלא טעמא דצריה אצל הכא דאין צידו וצשעת התנאי הוא ספק והתנאי מתקיים מחליו אי לאו משום צריה לא הוי גט והא דמשמע פרק צמטארי בכל מערצין (עירובין דף לו:ז) גבי שני רמונים כשאמר אם ירדו גשמים היום יהא זה תרומה על זה ואם לאו יהא זה תרומה על זה דהוי תרומה היינו למאן דלית ליה צריה אי נמי התם חשיב טפי משום דמתנה

מסורת הש"ס
עם הוספות

הגהות הב"ח

הגהות וצינונים

לעזי רש"י

רבינו חננאל

תולה אותה בחבליים כו'.
ואקשינן ומי אמר
אביי כי רבי מאיר חייש
למיתה ור' יהודה לא
חייש והתנן בגיטין פרק
ז' בת ישראל שניסת
לכהן והלך בעלה
למדינת הים הרי זו
אוכלת בתרומה בחזקת
שהוא קיים ורמזין עלה
הרי זה גיטך שעה אחת
קודם מיתתי אסורה
ומשני אביי הא דקתני
אוכלת ר' מאיר דלא
חייש למיתה והא דקתני
אסורה לאכול ר' יהודה
דחייש למיתה דתנן
הלוקח יין מביין
הכותים פי' בע"ש ולא
הספיך להפריש אומר ב'
לוגין שאני עתיד להפריש
הרי הן תרומה וכר.

הישן תחת המטה

פרק שני

סוכה כד.

יח א מיי פ"ו מהל'
טומאת מת הל' 7:

(א) עירובין לו: וס"ג,
(ב) שם דף לו: וס"ג,
(ג) יומא ב' י"ד. (ד) עירובין
טו. ע"ש. (ה) יומא ב',
(ו) שם, (ז) יבמות עו:
גיטין מה"ט. (ח) ע"ן
בדיבור שלפני זה.

ליקוטי רש"י

אוסרין. ולמרינן גזרה שמה יצקע הנוד ולא יצא לדי צרירה ונמנא שותה טבליס אלמא ר' יהודה חייש לצקיעת הנוד וכל שכן למיתת אדם ור' מאיר לא חייש: איפוך. לא שנינהו אצ"י כדקאמרת אלמא איפכא שנינהו אצ"י הא דלא חייש ר' יהודה והא דחייש ר"מ ולאו מהלוקח יין שנינהו אצ"י אלמא מהך דסוכה דר' יהודה לא חייש ור' מאיר חייש: קשיא דרבי מאיר. דצקיעת נוד ארצי מאיר דסוכה: דלית ליה ברירה. ואפי' אינו נצקע אסור: אבשיבקע. נצין דצבר כלומר ללא חיישין לה: מתקינין לו. מומנין לכהן גדול לערצ"ה יו"כ: שמא תמות אשתו. וכתיב (ויקרא טו) וכפר צעדו וצעד ציתו ציתו וזו היא אשתו: בבפרה. צכפרת יוס הכפורים עשה צו מעלה זו שחשש צה צמדי ללא חייש צעלמא: ופרבינן צין למ"ד טעמא דר' מאיר משום שמה תצרת צין למ"ד משום שמה תרוייהו מפרשי לרבי מאיר דמדאורייתא מחילה היא ורצנן גזור שמה תצרת או תמות תינת גצי סוכה מצוי וציראות דר' מאיר לתומרא אצל גצי גולל ר' מאיר מקיל וכיון דמדאורייתא צטיל היאך יכול לטהרו מידי טומאת גולל: א"למא תנן. צעירוצין דבר שיש צו רוח חיים מטמא משום גולל ור' מאיר מטהר. וה"ה דמצי למיפרך ממתנית' דלעיל דקתני ולא גולל לקבר אלא ממתני' אלימא ליה לאקשוי ועוד משום דקתני מטהר צהדיא לשון קולא: רוח חיים לאו צדי אדם הוא שהרי אין רוח צדו לנפשו: העומדת ברוח. על ידי רוח: א"ו מחיצה היא. דעיקר עמידתה דבר שאין צו ממנו הוא: דאוקמה בנוד תפוח. סמך הדופן על הנוד תפוח צרות: הרי

הגהות וצינונים

(א) צ"ל מערב (מנחם משיב נפש): (ב) צ"ל מההוא (כ"ה בר"ש דמאי פרק ז מ"ד): (ג) רש"א (גליון) ולפי' הרש"ל ל"ג ליה ועיין ילקוט מפרשים: (ד) צ"ל דניחא ליה (כ"ה בר"ש י"ח שם): (ה) יש להוסיף בכותב א"איו שארצה אגרש: (ו) צ"ל מהא (כ"ה בר"ש שם): (ז) צ"ל היתה גרושה (כ"ה בר"ש שם): (ח) ובזמן מרובה חיישינן שמה (כ"ה בתוס' יבמות יח ע"א ד"ה דלמא): (ט) תיבת "לאלתר" מיותר (ר"ש מדעסור) ועיין ילקוט מפרשים: (י) צ"ל וצ"רבי יוחנן (בארות המים): (יא) צ"ל לית ליה ברירה (ר"ש דעסור): (יב) רש"א (גליון): (יג) צ"ל וכי (דפור):

אוסרין. ולמרינן גזרה שמה יצקע הנוד ולא יצא לדי צרירה ונמנא שותה טבליס אלמא ר' יהודה חייש לצקיעת הנוד וכל שכן למיתת אדם ור' מאיר לא חייש: איפוך. לא שנינהו אצ"י כדקאמרת אלמא איפכא שנינהו אצ"י הא דלא חייש ר' יהודה והא דחייש ר"מ ולאו מהלוקח יין שנינהו אצ"י אלמא מהך דסוכה דר' יהודה לא חייש ור' מאיר חייש: קשיא דרבי מאיר. דצקיעת נוד ארצי מאיר דסוכה: דלית ליה ברירה. ואפי' אינו נצקע אסור: אבשיבקע. נצין דצבר כלומר ללא חיישין לה: מתקינין לו. מומנין לכהן גדול לערצ"ה יו"כ: שמא תמות אשתו. וכתיב (ויקרא טו) וכפר צעדו וצעד ציתו ציתו וזו היא אשתו: בבפרה. צכפרת יוס הכפורים עשה צו מעלה זו שחשש צה צמדי ללא חייש צעלמא: ופרבינן צין למ"ד טעמא דר' מאיר משום שמה תצרת צין למ"ד משום שמה תרוייהו מפרשי לרבי מאיר דמדאורייתא מחילה היא ורצנן גזור שמה תצרת או תמות תינת גצי סוכה מצוי וציראות דר' מאיר לתומרא אצל גצי גולל ר' מאיר מקיל וכיון דמדאורייתא צטיל היאך יכול לטהרו מידי טומאת גולל: א"למא תנן. צעירוצין דבר שיש צו רוח חיים מטמא משום גולל ור' מאיר מטהר. וה"ה דמצי למיפרך ממתנית' דלעיל דקתני ולא גולל לקבר אלא ממתני' אלימא ליה לאקשוי ועוד משום דקתני מטהר צהדיא לשון קולא: רוח חיים לאו צדי אדם הוא שהרי אין רוח צדו לנפשו: העומדת ברוח. על ידי רוח: א"ו מחיצה היא. דעיקר עמידתה דבר שאין צו ממנו הוא: דאוקמה בנוד תפוח. סמך הדופן על הנוד תפוח צרות: הרי

אוסרין. ולמרינן גזרה שמה יצקע הנוד ולא יצא לדי צרירה ונמנא שותה טבליס אלמא ר' יהודה חייש לצקיעת הנוד וכל שכן למיתת אדם ור' מאיר לא חייש: איפוך. לא שנינהו אצ"י כדקאמרת אלמא איפכא שנינהו אצ"י הא דלא חייש ר' יהודה והא דחייש ר"מ ולאו מהלוקח יין שנינהו אצ"י אלמא מהך דסוכה דר' יהודה לא חייש ור' מאיר חייש: קשיא דרבי מאיר. דצקיעת נוד ארצי מאיר דסוכה: דלית ליה ברירה. ואפי' אינו נצקע אסור: אבשיבקע. נצין דצבר כלומר ללא חיישין לה: מתקינין לו. מומנין לכהן גדול לערצ"ה יו"כ: שמא תמות אשתו. וכתיב (ויקרא טו) וכפר צעדו וצעד ציתו ציתו וזו היא אשתו: בבפרה. צכפרת יוס הכפורים עשה צו מעלה זו שחשש צה צמדי ללא חייש צעלמא: ופרבינן צין למ"ד טעמא דר' מאיר משום שמה תצרת צין למ"ד משום שמה תרוייהו מפרשי לרבי מאיר דמדאורייתא מחילה היא ורצנן גזור שמה תצרת או תמות תינת גצי סוכה מצוי וציראות דר' מאיר לתומרא אצל גצי גולל ר' מאיר מקיל וכיון דמדאורייתא צטיל היאך יכול לטהרו מידי טומאת גולל: א"למא תנן. צעירוצין דבר שיש צו רוח חיים מטמא משום גולל ור' מאיר מטהר. וה"ה דמצי למיפרך ממתנית' דלעיל דקתני ולא גולל לקבר אלא ממתני' אלימא ליה לאקשוי ועוד משום דקתני מטהר צהדיא לשון קולא: רוח חיים לאו צדי אדם הוא שהרי אין רוח צדו לנפשו: העומדת ברוח. על ידי רוח: א"ו מחיצה היא. דעיקר עמידתה דבר שאין צו ממנו הוא: דאוקמה בנוד תפוח. סמך הדופן על הנוד תפוח צרות: הרי

לומר דלכולי עלמא חיישי' התם למיתה דלאחר שייצם לאחת פעמים שממתין השני זמן גדול מלחלוץ ומלייצם וחיישינן^א שמה ימות צינתיים אצל שמה ימות צומן מועט לא חיישינן כצקיעת הנוד דהכא וא"ת והא לא חייש ר"מ לשמה מת דומן מרובה צפרק כל הגט (גיטין דף כה). דקתני צת ישראל הנשואה לכהן והלך צעלה למדינת הים אוכלת בתרומה צחוקת שהוא קיים ואצ"י לא מפליג התם צין שמה מת לשמה ימות וסוגיא דשמעתין דפרק שני דיצמות כאצ"י דמשמע דקיבלה אצ"י מרצה וי"ל דאצ"י מדמה פרק כל הגט חששא דשמה מת דומן מרובה לשמה ימות לאלתר דמאן דחייש להאי חייש אצל פשיטא ללא לגמרי מדמי שמה מת לשמה ימות לאלתר^ב דהא רצי יהודה דחייש לשמה ימות לאלתר גצי צקיעת הנוד ואם חיימני לומר דחייש נמי לשמה מת לאלתר א"כ אשת כהן שינא צעלה מפתח ציתה לא תאכל בתרומה מכיון שנחעלם צעלה מעיניה ונריך שיהא צעלה תמיד לפניו צעלה שהיא אוכלת: רבי יהודה ורבי יוסי ור"ש אוסרין. הא דצעי למימר צשמעתין וצעירוצין (דף לו: וצגיטין (דף קה). וצמרוצה (צ"ק דף טו). טעמא דר' יהודה משום דלית ליה צרירה אע"ג דקתני צהדיא משום צקיעת הנוד דכוותי' אשכתן טובא שאין הגמרא חושצ עיקר טעם אוחו טעם המפורש צמשנה פרק התערובות (צח"ס דף עו:). גצי אצרי תמימה שנחערצו צאצרי צעל מוס וצפרק שלישי דצצועות (דף כה:). גצי צצועה שלא אוכל ואלכל כל שהוא חייצ דצרי ר"ע וצפרק שני דמכות (דף קו:). גצי כמה יאכל מן הטבל ויהא חייצ ר' שמעון אומר כל שהוא וא"ת אי רצי יהודה לית ליה צרירה אלמא סצירא ליה כר' יוחנן דצריש כל הגט (גיטין דף כה). וצפרק מעשר צהמה (צבורות דף נו). דלמרינן האחינן שחלקו לקוחות הן ומחזירין זה לזה ציוצל אס כן היאך מנא ידיו ורגליו צצית המדרש^א ללא משכחת דמייתי צבורים אלא חד צר חד עד יהושע צן נון דצפרק החוצל (צ"ק דף ס). אית ליה לר' יהודה קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי גצי דין יוס או יומים וכן נמי לר' יוסי דמסקפא ליה התם אי כקנין הגוף דמי או לאו והכא לית ליה צרירה וכי האי גוונא דייק צסוף השולח צגיטין (דף קה). וי"ל דמדן יוס או יומים אין ללמוד צעלמא אלא גצי מילי דעצד לתוד דהתם כמיצי קראי דכספו ותחת ידו ומתאי טעמא לא מייתי לה צהשולח כי מייתי היא דהיא דשדה אחוזה ועוד יש לומר דדוקא ר' יוחנן הוא דלית ליה הך סצרא דמשום דלקוחות הן מחזירין זה לזה אצל אינך אמוראי הוו אמרי דאע"ג דאין צרירה אין מחזירין כדקאמרי צריש כל הגט (שם דף כה). וצפרק מעשר צהמה (צבורות דף נו). דמכר הוא דלמיר רחמנא דליהדרי ציוצל ירושה ומתנה לא ור' יוחנן לא קשיא מרצי יהודה דהוה מפרש טעמא משום צקיעת הנוד מיהו לא יתכן טעם זה לר' יוסי דע"כ לית ליה^ב כמו שאפרש וא"ת דהכא לית ליה לר' יוסי צרירה וצפרק מי שחחו (גיטין דף עג:). אית ליה צרירה דתנן ר' יוסי אומר מגורשת ואינה מגורשת ולכי מיית הוי גיטא ולמאן דמחלק צריש כל הגט (שם דף כה). צין תולה צדעת עצמו לתולה צדעת אחרים ניחא ורצא ללא מפליג התם מפרש טעמא [משום צקיעת הנוד ורצה מפרש טעמא^א] פרק צכל מערבין (עירובין דף לו:). משום דצעינן ראשית ששיריה ניכרין ומיהו אחתי קשה דצפרק צכל מערבין (שם) משמע דלית ליה צרירה לר' יוסי גצי מעשר שיש לי צצית מחולל על סלע שחעלה צדי מן הכיס ר' יוסי אומר לא חילל יש לחלק משום דצההיא דמי שחחו דצבר עומד להצבר צודאי שהרי או יחיה או ימות ויש ליה צרירה טפי מההיא דסלע שחעלה צדי מן הכיס דשמה לא יצבר דצבר לעולם דכי^ב האי גוונא נוכל לתרך דשמואל אדשמואל^א: תלמוד

רבינו חננאל
הנה ר' מאיר מתיר דלא חייש לבקיעת הנוד ור' יהודה דחייש לפיכך אוסר. ושנינן איפוך ואימא הכי הא מתני' דקתני אוכלת בתרומה ר' יהודה היא דלא חייש למיתה והאי דקתני אסור לאכול ר' מאיר דחייש למיתה דתניא עשאה לבהמה דופן לסוכה ר' מאיר פוסל ור' יהודה מכשיר ואסיקנא ר' מאיר למיתה חייש לבקיעת הנוד לא חייש. ואסיקנא לר' יהודה לעולם לא חייש למיתה ואמאי אסר ביין משום דלית ליה ברירה. פ"י מי יברר לנו כי ודאי היין הנשאר הוא התרומה והמעשר שמה אותו ששתה הוא היה התרומה והמעשר וכבר פירשנוהו בשחיטת חולין ובכמה מקומות לפיכך לא הארכנו בה עכשיו. וזה שאמר לכשיבקע הנוד אם ישאב וישתה הוא שותה טבלין שכבר נקרא הנוד אבל כל זמן שהנוד קיים אינן טבלין דאמרינן הנה התרומה והמעשר בנוד (ה) הא דתנן ביוה"כ רבי יהודה אומר אף אשה אחרת מתקינין לו שמה תמות אשתו מעלה עשו בכפרה: (ג) פ"י הבהמה מחיצה בידי שמים היא ועמידתה ברוח היא:

חשק שלמה על ר"ח
(א) נראה דצ"ל לצדדי דר"מ קאמר והא דתנן וכו'.
(ב) נראה דתנן כן וצ"ל רצ אחא צר יעקב אמר כל מחילה וכו' פ"י הנהמה וכו'.